

הגשימו חלום

ראובן זלץ

**הסיפור של משפחת סיגרין יכול
היה בקלות רבה להפוך לטלנובלה
ישראלית אותנטית • אך במקרה
הזה, המציאות, עולה על כל תסריט
ותתפלאו, יש אפילו סוף טוב •
סיפור על אמונה, תקווה חלום וכן,
גם ציונות, ללא מרכאות • הרפת
המשפחתית של משפחת סיגרין,
הסיפור המלא •**

כשפוגשים את ג'ולייט סיגרין, בת למשפחת רפתנים ממקימי ממושב ברכיה שבדרום, מבינים מייד מהיכן שאב הבן רונן את הלהט והעקשנות. כי רונן, צריך לדעת, הוא הבן שחלם, לא ויתר ולבסוף ניצח את המציאות, הבירוקרטיה והקים רפת משפחתית, אך הדרך, הדרך היתה ארוכה. ג'ולייט סיגרין, מהמורות והמחנכות הראשונות באזור, העבירה לבנה את האהבה לחקלאות, לאדמה, כך גם אביו, חנן שבהכשרתו מנהל חשבונות אך האהבה לאדמה היא המניעה אותו. לזוג 4 ילדים (מוצלחים ומוכשרים, מדגישה האמא) משפחה שורשית, ציונית וכשג'ולייט יצאה לפנסיה ממשרד החינוך היא לא היססה לרגע והשקיע את כל כספה בחלום של הבן רונן, להקים רפת משפחתית במושב, חלום שבעצם היה גם שלה. רונן (38) נשוי לרחל, אשת חינוך ואב לחמישה מספר "מאז שהייתי קטן, גדלתי אצל הסבתא שלי במושב והיתה להם רפת חלב. תמיד ידעתי שאני רוצה להיות חקלאי, זה היה הדבר היחיד שעניין אותי. רציתי ללכת לפנימייה חקלאית אך ההורים שלחו אותי ללמוד בבני עקיבא בבאר שבע. אחרי הצבא חלמתי ללכת ולהיות בוקר ברמת הגולן. ואז בשנת 93 החליטו לחלק שתי מכסות חלב במושב ואחת המכסות הובטחה לאבא שלי. שמחתי מאוד והתחלנו את התהליך להקמת רפת ובשנת 98 סיימנו את הבניה וקנינו מכון חליבה". אך משפחת סיגרין לא תיארה לעצמה שהמסע הארוך רק החל ושבה לא תמו התלאות. הסיפור הלך והסתבך ובעצם רק מתחיל והוא שזור בלחימה בבירוקרטיה, בעקשנות והחשוב ביותר, בהתמדה ובאמונה אין קץ.

דרך ארוכה ומפותלת

רונן "בשנת 98 פנינו למועצת החלב ושאלנו מה עם המכסה שלנו והאם ניתן לקבלה ולהתחיל לעבוד, לא תיארו לנו לעצמנו לאיזה דרך מפותלת וקשה נכנסנו. במועצה לא מצאו שום מסמך הקשור אלינו או להבטחה שלטונית הקשורה למכסה

רונן "אי אפשר לתאר את ההרגשה, זה פשוט להגשים חלום מאז שהיית ילד. שתבין, בנינו את הכל לבד, עבודת כפיים שלי ושל אבא שלי"

רונן "חייבים לשמור על הרפתות המשפחתיות"

ג'ורג'ט, חנן ורונן. חלום משפחתי

פנתה המשפחה למועצה האזורית אשקלון. רונן "שאלנו אם במקרה יש להם מסמכים על מכסות החלב שלנו מהתקופה ההיא. היה שם אדם יקר, רכז הוועדה החקלאית בחוף אשקלון, שלמה יוחנן. ולאחר שבועיים של חיפושים נמצא קלסר ישן עם כל המסמכים. היינו בשמיים, כל כך שמחתי שאי אפשר לתאר".

ג'ורג'ט "הקמנו את הרפת הזאת מתוך חלום ובדם יזע ודמעות. הקמנו את הרפת לא מתוך רצון להיות עשירים אלא מתוך אהבה לחקלאות ולאדמה. ואני לא מרגישה שהמדינה באה לקראתי"

מתחילים לעבוד

בשנת 2009 כשהם חמושים במסמכים ואופטימיים, פנתה שוב המשפחה למועצת החלב ושוב התחילה דרך תחתיתם. רונן "דברתי עם כולם והיה לא פשוט בכלל. שלחו אותי מעסקן לעסקן והאמת, היינו על סף יאוש. לא אלאה אותך בכל הביורוקרטיה והתלאות שעברנו, אתה לא תאמין כמה קשה זה היה". האבא אמר לו פעמים רבות "אתה משוגע אתה, לך תתעסק במקצוע שלך מה אתה מבזבז זמן על רפת של חלב".

ג'ורג'ט, האמא של רונן, אישה חזקה, מלאת אנרגיה, שבמהלך כל השיחה והביקור, מוסיפה, מתקנת ומעירה "האמת, אני כבר לא האמנתי שהרפת תקום, זה רק השיגעון של הבן שלי ושל בעלי, אני כבר התייאשתי". ואז ב-2009 פורסם כי מחלקים מכסות חדשות והמשפחה הבינה שזה הזמן ללחוץ. הפעם למדה המשפחה מהניסיון ושכרה את עו"ד גיל להב ולאחר עבודה הוגש בג"צ נגד מועצת החלב. רונן "אך בסוף הגענו ובשנת 2012 חתמנו על ההסכם לקבלת מכסה של 250 אלף ליטר לשנה ואם אוכיח את עצמי יעלו לי את המכסה". זה היה יום מאושר במשפחת סיגרון שלאחר יותר מעשור, קבלו

שלנו ואמרו לנו, תביאו מסמכים ונדבר. אבא שלי, איש מהדור הישן, לא שמר על מסמכים והאמין למה שאומרים לו בע"פ או בלחיצת יד למרות שבוודאות היו מסמכים בעניין. ואז התחלנו חיפוש ארוך של מידע ומסמכים בנושא המכסה שלנו, לאחר שלא מצאנו כלום, אבא שלי התייאש ואמר לי שאעזוב את העניין ושאלך ללמוד כלכלה, סיימתי לימודי כלכלה ואז למדתי ראיית חשבון, אך בכל אותן שנים לא שכחתי לרגע את הרפת ואת החלום".

השנים עברו ורונן לא הרפה מהחלום, למרות שמשפחתו וחבריו אמרו לו "לשחרר את העניין ולהתמקד בדברים אחרים כי שום דבר לא ייצא מזה". אבל החקלאות זרמה לרונן בדם והחלום על רפת משפחתית לא עזב אותו לרגע. רונן החליט להתקדם לכיוון החקלאי וקנה 10 טליות "צחקתי ואמרתי למי ששאל אותי כי אני רואה חשבון ורועה צאן". לאט לאט העדר גדל אך חלום הרפת ישב לו בראש ולא הרפה. "זה לא עזב אותי, למרות ההפסדים בכבשים החזקתי את זה בתקווה לפתוח רפת". בשנת 2006 כיהן איציק שניידר כמנכ"ל אגודת הנוקדים רונן פנה אליו. "וידעתי שהוא היה רפתן וביקשתי ממנו עזרה להקמת הרפת. ספרתי לו את הסיפור על מכסת החלב ובמקביל הפנו אותי לאלי ג'ורנו שגר בזמנו במושב עזריאל וכיום מנהל קשרי יצרנים אגף חלב גולמי בתנובה. השניים ניסו לעזור ולקדם בכל דרך את הנושא ובו זמנית

האמא ג'ורג'ט "מאז שבאתי ארצה אני במושב, לא יכולה אחרת. גידלתי את ילדיי בבת קטן ובצפיפות אבל לא הייתי מוכנה לעזוב את המושב. אם אני נוסעת ללילה אחד לעיר אני כבר רוצה לחזור. הייתי מורה לתנ"ך, תורה שבעל פה ואנגלית. איך אמרה הבת שלי, כשהיינו קטנים, כולם עבדו בחקלאות וההורים שלי עבדו בחוץ ועכשיו כולם עובדים בחוץ ואנחנו בפנים. הייתי הסטודנטית הראשונה כאן במושב, למדתי בבר אילן וזה לא היה קל לעזוב את הבית. החלום שלי היה להיות מורה ואני שמחה שהגשמי את החלום. אבא שלי היה רפתן מאז שהגיע לארץ, הוא היה ציוני ואני שמחה שהבן של ממשיך את דרכו. אני שמחה שאני מממשת את הפוטנציאל שיש במשק שלי. ולדעתי כל אחד שגר במושב צריך להתעסק בחקלאות".

ג'ורג'ט "השקענו את כל מה שהיה לנו"

הרפת סיגרון ת. זהות

- 63 חולבות, 3 חליבות ביום, החלב משווק לתנובה. חלב בד"צ (תוספת של 3 אגורות לליטר)
- עובד זר אחד, מכון חליבה של SCR רונן האמא והאבא שעבד עד עכשיו, כעת מחלים ממחלה.
- הפרות הגיעו בשלוש פעמים, 27 חולבות ממשואות יצחק, רפת קדם. 16 נוספות ממשואות יצחק ושתי עגלות ואח"כ קנינו מקיבוץ קוטרה 24 פרות ו-14 עגלות.
- מזון מרכזי מזון אמבר, מיכל קירור 6000 ליטר.
- סככה מרחבית, בקיץ צינון 5 פעמים בחצר המתנה מאווררים מ'הרמן שיווק'
- עלות הקמה כולל כמיליון שבע מאות אלף שקל
- בתחילת העבודה רונן קיבל ליווי וייעוץ מקצועי מראובן אשרניצקי. כיום איש לקוחות במרכז מזון יבנה.

מתקדם, טכנולוגי וחייבים לשמור על הענף הזה כי אין כמו חקלאות ישראלית. הרפת בישראל היום הינה רפת מקצועית וחדשנית והתחום הזה הוא מהמתקדמים ביותר בעולם"

כמה שנים קדימה?

רונן מחייך " שני מיליון ליטר, זה החלום שלי. ואם להיות ריאלי אז או להיכנס לשותפות עם עוד יצרן או לגדול עם המכסה ל-700 אלף ליטר."

הסיפור של משפחת סיגרון הוא לא סיפור רגיל, בטח לא במציאות הישראלית העכשווית והמורכבת. זה סיפור מרגש על שני דורות של חקלאים שלא ויתרו על החלום. סיפור על משפחה ציונית, שורשית, בעלת אמונה חזקה שבכוחות משותפים ועם המון כוח וסבלנות הצליחו להגשים חלום. שאר בני המשפחה התייאשו, האחים נטשו ורק רונן ובגיבוי האמא וגם האבא, למרות שהיה פסימי, המשיכו לחלום. רונן "אם יש משהו שאני מצטער עליו, זה שלא התחלתי קודם עם רפת החלב. אני מש מצטער על הזמן הארוך שעבר, 15 שנים שירדו לטמיון. אבל אני חייב להגיד לך שאני שמח ולא מתחרט על כלום. אוהב את הרפת. יודע שזה נשמע מטורף אבל כזה אני, הגשמי חלום וכיום שחקלאים רבים בורחים מהתחום ונשברים מול הבירוקרטיה, אנחנו הצלחנו ואין מאושר ממני". רונן מסיים ואומר "קודם כל ציוני אחר כך יהודי ואחר כך חקלאי דתי".

את האישור הסופי. אך הדרך עדיין היתה ארוכה והסגרונים החלו לבנות את הרפת, להשקיע כספים, לקחת הלוואות. האמא " את כל החסכוניות, הפנסיה והפיצויים שלי השקענו כאן ברפת. אך אני מאוד שמחה. כשראיתי בפעם הראשונה את החלב עובר דרך הצינורות, התחלתי לבכות מאושר". רונן הבן מביט בה ולמרות הקשיחות החיצונית, קשה להתעלם מההבעה הרגשית. רונן "אי אפשר לתאר את ההרגשה, זה פשוט להגשים חלום מאז שהיית ילד. שתבין, בנינו את הכל לבד, עבודת כפיים שלי ושל אבא שלי. ב-16 לדצמבר 2013 התחלנו לחלוב, לא אשכח בחיים את התאריך הזה".

העתיד "מקווים לטוב"

רונן הצטרף לאחרונה לפורום רפתנים צעירים בהתאחדות ובימים אלו, מנהל מו"מ על ייעוץ מקצועי על ידי שמעון פרטוש. השאלות הבעורות, האם לקנות מכסה או להכניס שותף או לקחת אומנה. הצטרף לפורום. רפתנים צעירים בהתאחדות. "הגיע הזמן שהרפתות המושביות יתאחדו ויובילו קדימה את כל הענף, חייבים לשמור על הרפתות שלנו, אין דרך אחרת".

איך יחס המדינה לרפתנים?

ג'ורג'ט "הקמנו את הרפת הזאת מתוך חלום ובדם זיע ודמעות. הקמנו את הרפת לא מתוך רצון להיות עשירים אלא מתוך אהבה לחקלאות ולאדמה. ואני לא מרגישה שהמדינה באה לקראתי. יותר מדי בירוקרטיה, אטימות וחוסר רצון להקשבה. זה מצער אותי. חבל שזה ככה, כי החקלאות זה העתיד של המדינה, בלי חקלאות ישראלית, לא תהיה מדינה. אני לא מבקשת כלום רק שלא יפריעו ויקשיבו לבעיות לנו. אסור לממשלה לסמוך על יבוא, רק על ייצור ישראלי".

רונן " מרפת החלב מתפרנסים עשרות אלפי משפחות בישראל וצריך לשמור על הענף הזה, שיהיה יציב וחזק. זה ענף